

Ми всі знаємо, що головною складовою державності, завжди є безпека громадян, тому можна з впевненістю сказати, що ці негативні наслідки будуть придушені. Підсумовуючи вище сказане ми вбачаємо декілька шляхів для опору, які відображають цю проблему.

Можна з впевненістю сказати, що першою дією на цьому шляху потрібно випереджувати такого типу злочинців, формування складової для протидії кіберзлочинності, також посилення слідчих дій з правоохоронною складовою значно посилить розкриття подібних типів злочинів та притягне винних до кримінальної відповідальності. На сьогоднішній день весь світ розуміє, що самотійно з цією проблемою не впоратись, для цього необхідна чітка взаємодія на рівні держав, які прагнуть удосконалити та укріпити внутрішні пріоритетні напрямки розвитку. Також значний законодавчий тиск на кіберзлочинців надасть максимальний результат. Потрібно надати більші можливості та важелі впливу кіберполіції, та приймати закони, які значно посилюватимуть відповідальність за кіберпорушення.

**СУЧАСНА НАУКОВА ОСНОВА КОНСТИТУЦІЙНОЇ СИСТЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ
І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА**

Мілюков Гліб,

студент 3 курсу, групи 19-1Д

Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник :

Павліченко Є. В., к.ю.н., доцент

кафедри кримінально-правових дисциплін

Конституційний захист прав і свобод людини і громадянина займає особливе місце серед інших видів такої юридичного захисту. Це, насамперед, зумовлено позицією самої Конституції, яка закріплює власне верховенство на всій території держави (ст. 8), свою вищу юридичну силу, пряму дію і застосування на всій території країни (ч.1 ст. 15).

Значимість конституційного захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні пов'язана з організуючим характером Основного закону нашої держави, яка мобілізує правозахисний потенціал всіх галузей права, активізуючи весь процес захисту прав і свобод людини і залучаючи до нього всі інститути суспільства і суб'єкти права, в тому числі і міжнародні.

Під конституційною системою захисту прав і свобод людини і громадянина слід розуміти впорядковану сукупність взаємодіючих ланок правового механізму, діяльність якого спрямована на захист прав і свобод людини і громадянина від посягань і порушень, а також на досягнення в країні

Під статевою свободою слід розуміти право особи самостійно та вільно обирати собі партнера для сексуального задоволення та спілкування, від такого спілкування, а також основне, не допускати в цій сфері будь-якого примусу чи тиску з боку іншої сторони.

Доросла (а саме, це особа, яка досягла 16-ти річного віку) і психічно здорова людина, яка має право сама обирати партнера та спосіб, яким вона бажає задовольняти свої сексуальні потреби. Оскільки статевая свобода пов'язана із можливістю особи вільно розпоряджатись собою та своїми потребами у сфері сексуального спілкування, то статевая недоторканність виступає в ролі, охоронюваний законом станом, за якого забороняється будь-який сексуальний контакт з особою, яка з певних причин (наприклад, через наявність психічної хвороби або недосягнення відповідного віку) іще не є носієм статевої свободи.

Помилки під час кваліфікації злочинів проти статевої свободи та недоторканності особи можна подолати тільки шляхом максимальної оптимізації законодавчого регулювання, визначення та характеристики даної категорії злочинів.

Основним безпосереднім об'єктом зґвалтування (ст. 152 КК України) залежно від того, хто є потерпілим від такого злочину, потрібно визнавати статеву свободу та статеву недоторканність особи, а додатковими об'єктами, зокрема виступають, відповідний психічний та фізичний розвиток неповнолітніх, тілесну і психічну недоторканність, а також, честь і гідність особи.

Сучасне законодавче регулювання потребує значних змін, а саме, щодо віку особи, яка є жертвою зґвалтування. Що ж стосується статевої відносин з особою, яка на цей момент не досягла статевої зрілості, то тут ситуація кардинально інша. Передусім такі відносини мають добровільний характер, тобто виключається можливість застосування фізичного насильства, погрози його застосування й використання безпорадного стану потерпілої особи. Законодавці деяких європейських країн як кваліфікуючу обставину статевої відносин та інших дій сексуального характеру пов'язаних з особою, що не досягла 16-ти річного віку, передбачає вчинення таких діянь щодо особи, яка досягла 12-ти річного, але не досягла 14-ти річного віку.

Зважаючи на добровільний характер цих діянь, стає зрозумілим, що в сучасному світі 12-ти річні суб'єкти уже добре розуміють характер вчинених щодо них дій. Інша справа, що це виходить за рамки приватних інтересів і торкається інтересів усього суспільства, яке не дуже зацікавлене в зростанні кількості ранніх сексуальних контактів.

Щодо нормального фізичного, психічного та соціального розвитку неповнолітніх називають основний (ст. 155, 156) або додатковий (ст. 152,

153) об'єкт статевих злочинів. Слід зауважити, що його охорона не відмічена в назві жодного розділу. Окремої частини КК України, де передбачаються відповідні розділи про злочини проти інтересів неповнолітніх, немає, на відміну, наприклад, від КК Республіки Молдова.

Варто зазначити, що статеві відносини з особою, яка не досягла статевої зрілості, і розбещення неповнолітніх з погляду їхньої кримінально-правової природи є злочинами проти моральності (інтересів суспільства в сексуальній сфері) і повинні бути розміщені в розділі XII КК України.

Потребує певних законодавчих змін конструкція, передбачена ч.1 ст. 156 КК України. Розпусні дії завжди мають суто добровільний характер, про що прямо згадується в деяких КК зарубіжних країн. Розпусні дії, що супроводжуються насильством, охоплюються поняттям інших дій сексуального характеру під час насильницького задоволення статевої пристрасті неприродним способом і повинні кваліфікувати за ч.2 або ч.3 ст. 153 КК України. Потрібно звернути увагу на назву статті 156 «Розбещення неповнолітніх» не зовсім узгоджується зі своїм змістом, оскільки неповнолітні – це особи віком від 14 до 18 років, а диспозиція ст. 156 КК України обмежує сферу її застосування вчиненням розпусних дій щодо особи, яка не досягла 16-річного віку.

Незрозумілим також залишається поняття, яке відіграє ключову роль, як «добровільна згода потерпілої особи». За чинною редакцією ст. 152 КК України, перелік неправомірних дій, стосовно факту зґвалтування, є вичерпним. Тому дії особи, яка домоглася згоди особи протилежної статі на статеві відносини в інший спосіб, наприклад, шляхом обману чи зловживання довірою, не можуть кваліфікуватися за ст. 152 КК України. За новою редакцією ст. 152, 153 не передбачають вичерпного переліку дій, якими б обумовлювався факт зґвалтування чи сексуального насильства.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОЧИННОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ

Ольшевська Ліана,
студентка 3 курсу, групи 19-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»
Науковий керівник:

Бобошко О. М., старший викладач
кафедри кримінально-правових дисциплін

Попередження злочинності - система заходів, що вживаються державними органами, громадськими організаціями, представниками влади та іншими особами, спрямованими на протидію процесам детермінації зло-

чинності, що мають на меті ресоціалізацію потенційних злочинців, запобігання вчиненню нових злочинів.

Значення попередження злочинів було описано ще мислителям античності та Нового часу. Чезаре Беккарія писав: «Краще попереджати злочини, ніж карати за них. Це становить мету будь-якого доброго законодавства, яке, по суті, є мистецтвом вести людей до найвищого щастя або можливо менше нещастя, якщо міркувати з точки зору співвідношення добра і зла в нашому житті».

Успішність профілактика може бути досягнута лише тоді, коли вона побудована на основі змісту всієї сукупності причин антигромадської поведінки і спрямована на їх усунення. Безпосередньою, суб'єктивною причиною будь-якого злочину є його мотиваційна складова, результат взаємодії особистості і середовища як суб'єктивне відображення об'єктивних умов життя і діяльності правопорушника. Кримінальна мотивація відрізняється від мотивації соціально-корисної діяльності цілою низкою кримінологічних значущих ознак, що полягають в специфічному впливі соціального середовища (в зовнішніх умовах мотивації), в змісті мотиваційної сфери особистості (у внутрішніх умовах мотивації), в соціальній спрямованості самої мотивації (в специфіці взаємодії конкретної особистості з конкретною життєвою ситуацією).

Отже, щоб не допустити або призупинити формування кримінальної мотивації, профілактичні заходи повинні бути спрямовані:

- 1) на усунення або нейтралізацію криміногенних факторів, що сприяють її становленню;
- 2) структурно-змістовну перебудову мотиваційної сфери особистості;
- 3) позитивна зміна мотивації особистості злочинця в характерних кримінологічних значущих ситуаціях.

Пріоритетним у внутрішній політиці будь-якої цивілізованої держави є завдання охорони життя, фізичного та морального здоров'я майбутнього покоління, всебічний соціальний та правовий захист законних прав та інтересів неповнолітніх та молоді. Будь-яке нормальне суспільство особливо болісно реагує на ураженість злочинністю саме неповнолітніх. Але особливу увагу в кримінології до злочинності неповнолітніх пояснюється не лише тим, що ця проблема має велике соціальне значення, а й тим, що вона характеризується значною специфікою.

До умов несприятливого формування особистості, тобто. факторам, що визначають деформацію ціннісно-нормативної сфери, найчастіше відносять: сімейне неблагополуччя — структурне (більше половини неповнолі-

тніх засуджених виховувалися у неповних сім'ях) та функціональне; негативний вплив найближчого оточення, залучення неповнолітніх до аморальної поведінки (пияцтво, азартні ігри, жебракування); недоліки у роботі школи (другорічництво, припинення навчання); недоліки у працевлаштуванні та вихованні у трудових колективах; тривала відсутність певних занять, бездоглядність; відсутність повноцінних видів дозвілля тощо. Всі ці фактори не виступають ізольовано один від одного, вони прямо чи опосередковано пов'язані, кожен продовжує чи посилює дію іншого.

Заходи щодо самих неповнолітніх, яких помічено у правопорушеннях незлочинного характеру, включають:

- взяття на облік в органах, що здійснюють профілактику злочинів неповнолітніх, виховну роботу і контроль, які продовжуються (у тому числі через громадських вихователів);
- громадський вплив;
- влаштування до спортивно-трудова таборів і клубів. Зокрема, досвід взаємодії шкіл із спеціалізованими районними клубами і спортивними таборами показав, що є можливість протягом літа подолати відставання навіть тих учнів, які не встигають з двох-трьох предметів, і тим самим усунути їх відчуження від школи;
- ' – вплив через органи, що розглядають адміністративні правопорушення неповнолітніх, шляхом попередження, передачі під нагляд, влаштування до спеціальних виховних закладів;
- цивільно-правові заходи (відшкодування збитків).

Сьогодні як ніколи гостро постає питання конструктивного та консолідованого об'єднання зусиль усіх суб'єктів профілактики правопорушень та злочинів щодо неповнолітніх. В індивідуальній роботі із підлітками головне значення мають заходи ранньої профілактики. Щодо неповнолітніх вони найефективніші, оскільки спрямовані усунення щодо незначних негативних тенденцій у розвитку особистості, не сформованих у стійку позицію. Рання профілактика вимагає також менше витрат, оскільки здійснюється значною мірою у межах загальновиховної роботи.

Виходячи з вищесказаного можна зробити наступний висновок, що заходи попередження злочинності, орієнтовані на протидію антигромадської способу життя неповнолітнього-правопорушника, дозволяють:

- 1) більш повно враховувати особистісні особливості правопорушника;
- 2) своєчасно прогнозувати негативний розвиток особистості, її протиправну поведінку і відповідно вживати необхідних заходів;